

Dr. Dmitri Semenik

Problemele iubirii

GREȘELILE FATALE

Traducere din limba rusă
Mihaela Furnică

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2020

Cuprins

Cuvânt înainte	9
Capitolul I	
RELAȚIILE VIRTUALE	13
DISCUȚII	14
<i>Iubirea virtuală în jocurile virtuale</i> (Ekaterina Semenik)	14
<i>Persoanele dependente sunt predispuse spre iubirea virtuală</i> (Psiholog Mihail Kamelev)	20
<i>În iubirea virtuală, interesează-te de omul real</i> (Psiholog Aleksandr Kolmanovski)	30
ÎNTÂMPLĂRI	45
<i>Pe internet este iubită și înțeleasă</i>	45
<i>Am înțeles că el este iubirea mea</i>	48
<i>Idilă virtuală cu un englez</i>	53

Capitolul al II-lea
SENTIMENTELE NOASTRE
FAȚĂ DE O PERSOANĂ FAMILISTĂ60

DISCUȚII61

Relația cu un bărbat căsătorit: de ce?
(Psiholog Svetlana Randjelovici)61

Asemenea relații sunt semnul imaturității
(Psiholog Maksim Țvetkov)74

ÎNTÂMPLĂRI85

Vreau să-l șterg din viața mea pe soțul alteia85

Nu are de gând să-și părăsească familia89

Despărțirea de soțul alteia92

Am reușit să mă despart98

Sentimentele care au dat totul peste cap101

Am descoperit că nu divorțase105

Capitolul al III-lea
CONCUBINAJUL („PARTENERIATUL CIVIL”) ...117

DISCUȚII118

„Parteneriatul civil” – libertate sau slăbiciune?
(Dmitri Semenik)118

„Parteneriatul civil” – calea ce nu duce la țintă
(Psiholog Piotr Dmitrevski)124

ÎNTÂMPLĂRI132

După șapte ani de concubinaj, a plecat la altul132

<i>O iubesc mai mult decât viața</i>	134
<i>El nu a vrut copii</i>	137
<i>Nu cred că nu mă mai iubește</i>	140

Capitolul al IV-lea

DESPĂRȚIREA. TIMPUL NU VINDECĂ	147
--------------------------------------	-----

DISCUȚII	148
----------------	-----

*Romanticii au inventat ideea că în viață
există o singură dragoste*

(Andrei Lorgus, psiholog și preot)	148
--	-----

Cum să treci peste despărțire

(Dmitri Semenik)	152
------------------------	-----

ÎNTÂAMPLĂRI	167
-------------------	-----

<i>Prima iubire poate fi întoarsă?</i>	167
--	-----

<i>Sunt precum Margareta lui Bulgakov</i>	169
---	-----

<i>O întâlnire trecătoare și cincisprezece ani de așteptare</i>	174
---	-----

<i>Oare mi-am trăit viața cu femeia greșită?!</i>	178
---	-----

<i>Unsprezece ani de la despărțire</i>	181
--	-----

Capitolul al V-lea

RELAȚIA CU SOACRA	185
-------------------------	-----

DISCUȚII	186
----------------	-----

Relațiile familiei cu părinții soțului și ai soției

(Psiholog Aleksandr Kolmanovski).....	186
---------------------------------------	-----

ÎNTÂMPLĂRI	200
<i>Rudele soțului sunt niște consumatori</i>	200
<i>Soțul este de partea mamei sale</i>	207
<i>„Ea sau eu” – nu este o decizie</i>	217
<i>Mama lui nu-l va lăsa niciodată să plece?!</i>	221

Capitolul al VI-lea	
CĂSĂTORIA CU O PERSOANĂ STRĂINĂ	
SAU DE ALTĂ CULTURĂ	
	241

DISCUȚII	242
<i>Căsătoria cu o persoană străină: tradițiile și libertatea</i> (Psiholog Igor Liubitov)	242
<i>Decizia de a renunța la identitatea națională este consecința lipsei</i> <i>de respect față de propria persoană</i> (Psiholog Irina Rahimova)	248

ÎNTÂMPLĂRI	258
<i>M-am căsătorit cu un arab</i>	258
<i>Mi-am găsit o soție în Europa</i>	274
<i>Părinții unui tânăr din Daghestan i-au găsit soție</i>	277
<i>M-am căsătorit cu un turc</i>	280
<i>Să mă căsătoresc sau să mă despart?</i>	284

Capitolul I

RELAȚIILE VIRTUALE

Mare parte a timpului o petrecem socializând în spațiul virtual, pe internet. Plusul socializării pe internet este că economisim timp pentru fiecare persoană cu care vorbim, deci se mărește numărul persoanelor. Dar partea negativă este scăderea calității socializării și faptul că nu există apropiere. Astfel, apare o problemă gravă când prin intermediul internetului începem o relație despre care credem că este una de iubire.

Socializarea oamenilor are loc pe mai multe niveluri: verbal, vizual, fizic. În acest proces sunt implicate toate organele simțului. Socializarea virtuală implică doar câteva dintre aceste niveluri. Mediul liber de informații este umplut de imaginația noastră.

În acest capitol vom vorbi despre motivele care ne fac să începem o relație cu oamenii despre care știm atât de puține lucruri, despre ceea ce se întâmplă cu noi în această situație și cum ar trebui să ne comportăm pentru a evita consecințele negative.

Discuții

Iubirea virtuală în jocurile virtuale (Ekaterina Semenik)

Acum trei ani eram jucătoare activă a unui joc online. Una dintre cauzele refugiului meu în realitatea virtuală a fost situația familială – au năvălit asupra mea prea multe probleme, nu mai puteam face față, și nici soțul nu se lăsa de calculator, așa că am decis să mă refugiez acolo, pentru că în lumea aceasta virtuală totul este mult mai simplu.

Jocul era după modelul standard, trebuia să-ți crezi un personaj (sau mai multe), să îndeplinești o serie de sarcini, să inspecțezi zonele de joc. Era mult mai interesant să joci împotriva altor oameni atunci când era război între personaje nu într-un tot computerizat, ci unele ghidate de oameni. De obicei erau bătălii mari, la care participau 12-14 persoane în fiecare tabără. S-a întâmplat să intru într-un grup de jucători și, dintre toți, eu eram cea care știa cele mai puține lucruri despre joc. Deseori ne auzeam în *chat*-uri vocale, analizam diverse aspecte...

Și ceilalți jucători au intrat în lumea virtuală din diverse motive: unul fugea de probleme, altul încerca să se regăsească pe sine după ce a eșuat în lumea reală, al treilea își „colora” în acest mod viața monotonă. Jocurile virtuale sunt ca drogurile, la început crezi că nu-ți vor face nici un rău,

pentru că tu controlezi situația, dar în realitate nu vezi cum se înrădăcinează în adâncul tău, înlocuindu-ți viața adevărată cu una desenată. Câteodată, dorința de a se afirma în joc îi determină pe oameni să cheltuiască foarte mulți bani numai ca să fie cei mai cei.

Mai târziu, echipa noastră prietenoasă s-a destrămat, liderul a decis să iasă din joc atunci când și-a pierdut logodnica, sătulă că el stătea numai în fața calculatorului: nu lucra, nu studia, ci doar se juca. La început îmi făceam griji, pentru că nu știam cum vor fi serile de joc fără această echipă. Mi se părea că sensul jocurilor se pierduse definitiv și, hoinărind prin lumile virtuale, am început să mă gândesc să ies din joc. Dar după o perioadă, într-o bună zi primesc pe neașteptate un mesaj de la unul dintre jucătorii echipei, mă întreba ce mai fac. Astfel, s-a legat o conversație. La început vorbeam despre joc, apoi treptat și despre alte subiecte. Așa era aproape în fiecare zi. El mă invitase în „clanul” său (adică un grup al jucătorilor care au un scop comun, care se ajută reciproc și care se luptă împreună împotriva unor monștri periculoși), unde am făcut cunoștință cu multe persoane și am devenit un jucător activ. S-a dovedit că îi cunoșteam pe acești oameni doar din perspectiva jocului, iar ei mă apărau ca pe un bun jucător. Periodic, ne adunam pentru îndeplinirea unor misiuni din jocuri, și atunci comunicam vocal prin chat, iar alteori vorbeam pur și simplu ca să nu ne plictisim.

Treptat-treptat, aceste discuții nu mai aveau legătură cu jocul. Pentru că lumea virtuală îți oferă un sentiment de siguranță, oamenii își deschid repede sufletul și povestesc despre viața reală, probleme și nenorociri. Apropo, atunci când te ascunzi în spatele personajului tău, nu mai înțelegi când ești tu și când nu, treptat te contopești cu personajul și

te percepi ca fiind el și în realitate. De cele mai multe ori asta se întâmplă la nivelul subconștientului.

În cele din urmă, i-am povestit despre situația complicată de acasă. Apoi am observat că acea persoană începuse să-mi facă curte – oferindu-mi complimente, sărindu-mi în ajutor etc. Dacă ceream ajutor pentru a rezolva anumite situații din joc, era mereu gata să o facă. Deseori îmi spunea că sunt deșteaptă, frumoasă, mă dădea ca exemplul celorlalți...

Trebuie să spun că toți știau că aveam soț, dar nu tot timpul luau în serios acest lucru. Nu rareori se întâmpla ca o femeie care avea soț în lumea reală să flirteze, să-și declare iubirea pentru cineva, să facă cadouri sau chiar să se căsătorească în lumea virtuală. În fiecare joc asta se manifesta diferit. Uneori erau căsătorii „oficiale”, și atunci lângă poza de profil a jucătorului era scris „soțul/soția ei/lui”, dar, de regulă, nu exista o asemenea opțiune în joc, și atunci jucătorii făceau tot posibilul ca ea să apară, iar lângă numele lor adăugau și numele călăuzei prin viață.

Treptat, am început să observ că și eu îl simpatizam pe co-jucătorul meu, pentru că îmi oferea ceea ce nu îmi putea oferi soțul meu – susținere și căldură sufletească. Uneori, vorbele de înțelegere, compătimire, alinare te pot ajuta foarte mult. Chiar dacă soțul era fizic lângă mine, nu-și mai arăta dorința de a mă susține și conversațiile cu el se rezumau tot mai mult la fraze scurte din cotidian. Fusesse înghițit total de jocuri, toate puterile, gândurile și trăirile îi erau acolo, nu cu mine. Și eu intram în joc tot mai des și petreceam tot mai mult timp, practic uitând de faptul că există și viață reală. În joc luptam pentru „armata binelui” și împotriva puterilor rele, care încercau să captureze lumea, de aceea chiar și ucigașii erau învăluiți de romantism și de eroism.

Puteam să las baltă și învățătura, dormeam mai puțin decât de obicei. Iar apoi, în vacanța de dinainte de sesiune îmi dădeam frâu liber – acum puteam să nu mă mai gândesc de dimineață dacă să merg sau nu la universitate, deși conștiința mea nu mă lăsa să chiulesc prea mult. Cel care mă curta era tot mai activ și îmi propusese o relație fără responsabilități, dar nu am acceptat pentru că eram totuși fidelă propriilor principii, chiar dacă îmi plăcea mult de această persoană. În viața reală și așa nu ne văzuserăm, deși mi-a propus de câteva ori. Dar am refuzat, motivând prin faptul că totuși eram căsătorită.

Între timp, am decis să-mi părăsesc soțul, pentru că în continuare nu acorda prea mult interes față de treburile, problemele și sentimentele mele. I-am spus cu sinceritate acest lucru, explicându-i motivele pe care le aveam. A perceput asta ca pe o prostie. Apoi, pe neașteptate, s-a stricat calculatorul. Trebuia să-l duc la reparat, dar din cauză că nu stăteam prea bine cu banii a trebuit să-l duc la reparație prin garanție – dura mai mult, dar era gratis. Am rămas fără joc și fără socializare. Cât de greu a fost! Viața reală părea să fie doar în tonuri gri, plictisitoare, cu probleme, iar eu eram atrasă spre lumea aceea luminoasă, liniștită, unde totul era bine... Starea mea semăna cu sevrajul drogaților, iar eu aveam nevoie de o „doză” a realității virtuale. Voiam să plec, să mă ascund, să mă închid, să mă cufund în visele mele, să nu mai exist în această lume reală, să mă dizolv în cea virtuală. Deseori îmi apărea gândul cât de bine mi-ar fi fost în joc, făcând asta și asta, vorbind cu oamenii și simțindu-mă bine și liniștită.

Dar eram nevoită să trăiesc în lumea reală, să rezolv probleme adevărate... La început, întrebam în fiecare zi dacă a fost reparat calculatorul, apoi în fiecare săptămână. Reparația

dura mult. Am început să merg din nou la universitate, cu atât mai mult cu cât se apropia sesiunea. Colegii erau bucuroși să mă vadă, am început să socializez cu adevărat, nu se compara cu socializarea din lumea virtuală. Soțul, conștientizând deodată ceva, a început să aibă grijă de mine, să-și facă griji, să-și declare iubirea etc. – era aproape ca o a doua lună de miere. Eu puteam să mă descurc și fără jocuri – eram atrasă de ele mai degrabă din obișnuință. Au început problemele în familie, cu părinții soțului, ne-am gândit să ne mutăm. Soțul, pentru a se vindeca de dependența virtuală și ca să-și educe responsabilitatea, și-a luat un câine, iar eu nu m-am împotrivit.

Când calculatorul a fost reparat, nu prea mai aveam nevoie de jocuri, îmi erau suficiente bucuria și trăirile pe care le primeam din viața reală. Cu grija pentru câine, învățătură și alte treburi, nu mai aveam timp pentru calculator. Cel care mă curta îmi scria la început des pe rețelele de socializare, dar nu-i răspundeam mereu – oboseam repede, plus că nu mai vedeam sensul în toate acestea, îndrăgostirea și modul roz de a vedea lumea virtuală dispăruseră.

Vindecarea totală de dependența de jocuri a avut loc mult mai târziu, când jocurile au devenit pentru mine plictisitoare și seci și nu m-au mai atras, viața reală a devenit colorată, iar eu am văzut că a trăi în această viață este mult mai bine și mai drept. La acest aspect a contribuit foarte mult faptul că am devenit mai apropiată de biserică și am născut un copil. Dar, în primul rând, a contribuit întoarcerea mea la Dumnezeu. În acest moment îți dai seama că doar cu El viața este plină de conținut indiferent ce faci, iar toate celelalte lucruri sunt doar surogate care încearcă să umple acest gol din viața noastră.

Mulți oameni ajung în rețeaua realității și a iubirii virtuale pentru că acolo te poți lăuda cu ușurință cu aspectul exterior ieșit din comun, cu aptitudini și alte realizări, poți părea deștept la nesfârșit, bun și înțelegător. Mai departe tabloul este întregit de imaginație și iată că prințul pe cal alb (sau prințesa pe bobul de mazăre) sunt la picioarele noastre. Imaginile virtuale par mereu mai bune decât imaginile oamenilor reali, fiindcă ne oferă exact ceea ce avem nevoie. De fapt, nu ne oferă nouă, ci orgoliului nostru. Cei care percep această patimă ca fiind iubirea adevărată se vor deziluziona repede când vor vedea că în realitate omul este mult prea diferit de idealul creat după dorințele noastre. Mai degrabă seamănă cu vise dulci – trezirea după iluzii este zadarnică și neplăcută și îți dorești din nou să adormi și să vezi acele vise frumoase... Iubirea virtuală are loc mereu în capul nostru cu prințul sau prințesa imaginară, și nicidecum cu o persoană adevărată. Faptul că noi, în esență, nu știm nimic despre acea persoană înlesnește finalizarea acestei imagini, transformând-o în propriul ideal. Astfel, inventăm nu doar imaginea „persoanei iubite”, dar chiar și sentimentele ei și motivele comportamentului ei.

Persoanele predispuse mai mult spre această iubire virtuală nu au încredere în ele, au complexe, sunt persoane care iubesc să viseze și trăiesc în lumea iluziilor, care fug de probleme în loc să le rezolve, sunt persoane care socotesc că viața lor este plictisitoare și seacă. Printre ele, un procent considerabil îl alcătuiesc persoanele lipsite de libertate. Niciuna dintre ele nici măcar nu se gândește că un asemenea comportament este un act de infidelitate, și îl socotesc ca fiind „un flirt ușor”, „o joacă”, „o eliberare a tensiunii”, oferindu-și în același timp sentimentele, căldura, spunând vorbe frumoase unei persoane străine. Nu există o înșelare fizică, dar

înșală sufletul, mintea și inima. Soțul sau soția, pe fundalul existenței amantului/amantei virtuale, își pierde poziția și câteodată devine iritant pentru că nu corespunde cu idealul. În inimă există loc pentru dragostea pentru un singur bărbat și acest loc nu-l ocupăm cu cel care ne este soț, iar el simte când lucrurile se schimbă.

Are loc încă o înșelare – înșelarea vieții adevărate. Cât de multe lucruri bune și utile am fi putut face pentru noi și pentru alții dacă nu am fi irosit timpul pe asemenea distracții! În visele noastre nu ne putem predica cu mintea trează, nu vedem imperfecțiunile, neajunsurile – în acea lume nu e loc pentru ele. Și nevăzându-le, nu putem începe să ne corectăm, cultivând astfel tot mai mult orgoliul, egoismul, devenind mici idoli ai lumii ireale.

Dar nimic din toate acestea nu ne aduce satisfacția totală. Iubirea virtuală nu seamănă nici măcar cu o umbră palidă a iubirii sincere și adevărate. Această iubire este posibilă doar cu o persoană adevărată, și nu cu rodul fanteziilor noastre.

Persoanele dependente sunt predispușe spre iubirea virtuală (Psiholog Mihail Kamelev)

– Adeseori în zilele noastre, în lumea virtuală oamenii nu fac doar cunoștință cu alte persoane, ci dezvoltă relații, apărând astfel chiar și sentimente, pe care le numesc cu plăcere „iubire virtuală”. De ce încep oamenii asemenea relații? Faptul că nu cunosc suficient de mulți oameni în realitate poate fi o cauză a acestui pas? Sau, poate, asemenea oameni au anumite caracteristici?